

PESTI SALON.

FRESCO-FESTÉSOK.

III.

TIGRIS.

betű mellyel e képet írni kezdjük csaknem magától beszél. Hallottuk francia modorral vádoltatni ártatlan fejünket. Avvagy okai vagyunk-e, hogy, midőn magyar salonok számára festünk fresco-képeket annyi idegen színt kell vegyíteni vásznainkra hogy hü legyen a kép, melly, igaz, minden egyéb inkább mint nemzeti? Hát okai vagyunk-e hogy szokásaink angolosak, tánczaink, ruházatunk francia; társalgásunk német; — meglehet szívünk, lelkünk magyar? Okai-e, hogy nemzet vagyunk mellynek törvényei latinok, polgárai németek, népei oláh s tótok, és fensőbb köreinek nyelve minden más csak nem magyar? Nem, nem; Isten látja lelkünket nem mi vagyunk okai hogy annyira hasonlítunk kezdő betűnkhez. Azonban kétségtelen még nem estünk, mert nincs okunk teljesen elcsüggedni. Fölebredt már a hongeniusz virrad haladjunk!

Szóltunk minapában az arszlínokról; leírtuk a francia lónt, a pestit, minden fényesb és gyöngébb oldalakkal — kivételt akármennyit engedve. Megmutattuk mi körülbelül egy igaz arszlín élte tavaszában, deleiben és annak alkonyán. Láttuk mikép tapodja néha utcáit járdait az első, s veszi be köszvényes tárházába a fiatal nő-nyujtotta zaggyat a második, s végre a harmadik életstadiumban mikép tanítja bukfenckezre azt, kopasz lonunk a kis kondor szőru lonkát. Mondjuk most el egy Tigris' életét, melly mint láttuk az arszlínágnak lényeges függelékét teszi. De hogy est

tebessük, vissza kell újra térnünk az arszlánélet' fényszakára, azon dicső időkre midőn az onclik és tantikák még éltek, s csak on *perspectivo* lőnek lefálva s megemészlve.

Nézd ama divatszerű uracsot, á la Liszt burkonyát minő tányérnyi bársony gombok díszesítik. Sovány lábszáraeskkút a leggyöngédebb koczkázatu reggeli kelme superlatiozza, míg színes lyoni selyem kendője, melyet csak amugy gavallérosan vetett magára, s leguriasb fényczípőí, Hardimuth *) kalapja, az alóla kirívó illatdús hajfűrtökkel, — s különösen a finom metszetű aranygombos nádbot elegendőleg mutatják: az állatok' minő osztályához tartozik — ő maga azoknak hatalmas királya.

S e királyi állat, vagy jobban mondva állatias király — ki, mint mondani szokták, ép úgy néz ki, mintha iskolulából jőne ki — ime mindnyájunk' bémultára egy az angolkirályné fogadó' sarkán üldögélő szennyes porgyerekhez közelget, s észébe jutván, hogy illyesmit a párisi boulevardokon is látott már — fejtje siet.

A porfiu egy pár szarvaszsemlét lopott az alduna soron, s épen ama tormás kolbászkákkal költögeté el jó izűen, miket dítto egy a halpiacon áruló kufárné' argusi szeméi' láttára esent vala el, míg érdemes barátocskája a Lump Szepi egy darab disznópecsenyén alkudozék. Muki — ez vala becsületes neve hősünknek — bámészkodva nézte a közeledő uracsot; a leharapott kolbász darab szájpaddására fagyott, száját tátá, s kemény ülésével azonosulva merült el várakozásába — mint a classicus német író mondja — der Dinge die da kommen sollen.

- Arszlán (Mukihoz) Hallod-e fiu! hány éves vagy?
- Muki bámészkodik.
- Nem ballod ostoba, hány esztendő's vagy?

*) Harthmuth, bécsi kalapos.

Muki néz és mélyen hallgat; meggyőződésén előbb felőle hogy a való szó jó nem rendőrbiztos.

— No hát kapok-e feleletet? — Neszo e tán megoldja nyelved (Muki egy ezüst huszast kap).

Mukikánk' szemei szélesedtek, arca mosolyra vonult, lekapta szájáról a fékolbászkat, zsebébe tette a huszast, fejét vakarta, és... tovább folytatózott.

— Hallod-e filkó, ha nem szólasz...

Muki az emelt bot' nyelvét csakugyan igen jól látszott érteni, mert ahhoz képest hogy szája még tele volt, elég nyers hangon mondá hogy hét éves.

— Épen jó, bár még jobb lesz vala ha nem véntültél volna meg anynyira.

Muki mosolygott; hogy vásott, hogy betyár, hogy korbely naplopó, hogy tolvaj: azt neki többen és többször is mondák; de azt nem hallá még senkitől egész hét éves életében hogy ő vén. Az ezme' újdonsága megragadta hőstünk' elméjét, felkaczagott s tovább szágulda.

Egy újdonság huszaska' fénye visszacsálá őt, s most már a párbeszéd is fényeseb sikerü lön, és eredménye dicső vala.

— Vannak-e szülőid?

— Van anyám.

— Atyád meghalt?

— Tudom is én.

— Szegény vagy-e?...

— Muki arszlánunkra vető nagy barna szemét, megmérte őt tetőtől talpig, s bizonyos komolysággal, mely ércin túljárt, mondá... tán maga gazdag!

— Belőled fiam tigris válandik.

— A fia mereszté semmit nem mondó szemét.

— Akarsz-e tigrisem lenni!

— Olyan tarka bőrt ad az ur rám, mint ama' deszkabódéba zárt vadállat ott a dunaparton? kérdő kíváncsilag Muki. Olyant, s még szebbet is.

— Hát aztán kit harapjak meg?... vagy csibét, s libát lopunk?...

— Nem, hanem...

— Vagy gombosdát játszunk a verőfényen?... vagy...

— Fogd be szódat naplopó, jer utánam: Tigrisem léssz.

Mint megmondáték, úgy lön. Muki kifürösztve, kikétfelve, kifésűlve, kicziczomázva, nyolcz nap múlva a legdivatosb tigriskék' egyikére változott; olym nem tudható őt tökéletesb létváltozáson átvinni. Regényíró unalmasan részletekben írná őt le, festőnk fresco-képet állíta elő, néhány vonásokkal élethűt.

Bezzeg most jön a Lump Szepi, s merje meghíni szokott dunaparti zarándokságra az est' késő sátra alatt volt frigyest és most már karakterizált szeszélyrokonát Mukit. Ő többé már nem Muki, hanem John' s pedig master John; e szerint tehát paulo majora canamus. (hangoljuk főlebb a lant' húrjait). Minő angolos püffeszkedéssel teríti szét a kis tigris tükörsima (sárga csappantyús) lovarészimákba végződő fortyos szárait. Minő rostbeef modoru daczczal teszi zsebébe kezét, mellyek ezelőtt más emberek' zsebeiben kezeltek. Minő csinos, minő ígéző, minő helyes fia a master John!

De ime művészlünk' szeszélyére más változás jött — mint Byron lord' álma' szellemére. A festő vissza vezeti olvasóját azon dunasorokhoz, hol a néhai Mukit — mostani Johnunkat — mutattuk be olvasóinknak.

Egy csinos fogatkát látunk az angol királyné fogadó előtt. Ura hibetöleg látogatást tesz, mert a taliga üres s egy csinos kis tigrist látunk a gangas televér előtt.

És ime jött a Lump Szepi. Paradicsom' kigyójának nem volt simább mosolya mint az, mellyel Szepi uram sunnyogott elő a kis kocsi mellől. A ló' farától eltakarva, a túlsó oldalon áll betyáros eredetiségének teljében a kis Lump Szepi, s az egykori kenyeres- vagyis jobbadán kenyeretlen pajtások közt mintegy ilyen forma tanulságos párbeszéd keletkezik:

— Hejh! Muki, be boldog vagy te annál a nagy urnál! Jól van dolgod tudom.

— Elhiszem azt. Mindennap kávét kapok s néha egyegy pofot hozzá?

— Pofot Mukikám; s kitől?

— A főlovászmestertől, ki egy anglus garomba betyár.

— Wie heiszt er? was ist er? kérde Szepe; — mert persze hogy Hunnia' fővárosának még csak pórnépe is német!... hogy az Isten... megáldja!...

— Krumm, mond tacitusi rövidséggel tigrisünk.

— Hogyan Krumm? hát sánta, s mégis lovagol?

— Dehogy sánta te bolond, az neki anglus neve *)

— Hát ugyan napestig mit csinálsz? mindig az istállóban lakol?

— A mint jó. Dolgom nem sok. Ezem, iszom, kocszom, s aztán szerelmes leveleket hordozgatok ide s tova.

— Kitől te, és hová?

— Majd egytől majd másiktól a házánál, a mint jó. Hogy hová? mit tudom én hogy hová? elég az hogy néhol huszaskát kapok, néhol meg ki-öklöznek hogy lábom sem éri a földet.

— Hát neked van pénzed?

— Mint a polyva, megvehetném a dunaparti kofákat. Többi közt tudod-e hogy halálra unom magam; ez a czifra élet, ez a nagy dämökkel vetekező szobalányság' örökös cziczafutása, ez az uras rabság nem tetszik nekem; mit ér a sok cziczoma ha nem mulatok kedvemre?

— Jól mondd barátom Mukikám; tudod mi kövér majorságot, mennyi dinnyét, gyümölcsöt, tojást, fát, lisztet, szalonnát, mennyi mindent vittünk néha a kuczkóba mäminknak? Ennek már vége rád nézve... pedig örökre... Be kár... Istenem! be kár!...

— Ejh! dehogy vége Szepikém, ma még elesenem a komorna' arany fulbevalóját, Krumm uram' óráját, s a kocsiálberiat; s virradtára ill a berek nád a kert.

— Derekasan Mukikám, de hát ha megkapnak és felakasztanak? Nem, nem Muki barátom; maradjunk mi csak a csibék- meg a tojásnál' hallod-e!... Mire neked óra meg arany bencs meg liberia? Jer velem, szökjünk el most mindjárt... itt e peroszben... úgy a mint vagy...

Muki vagy John vagy a mint olvasónak nevezni tetszik a jámbort, nagyszerűnek és eredetinek lelte e gondolatot, zsebébe tette kezecskéit, egy szánakodó pillanatot vetett a megtigriseltetett arszlán' árva fogalkájára....

És nem látta őt az ősz küszöb soha! **).

*) Groom lovász.

**) Álom. Byron lord.